

Sygn. akt III ZS 8/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 czerwca 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Kazimierz Jaśkowski (przewodniczący)

SSN Halina Kuryło (sprawozdawca)

SSN Krzysztof Staryk

Protokolant Halina Kurek

w sprawie ze skargi Ministra Zdrowia

na uchwałę Nr [...] Okręgowej Rady Aptekarskiej [...] w sprawie zmiany uchwały z dnia 13 grudnia 2007 r., dotyczącej trybu opiniowania kandydatów na kierowników aptek,

po rozpoznaniu na rozprawie w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 5 czerwca 2013 r.,

uchyla zaskarżoną uchwałę w zakresie § 1 pkt 1, 3 i 4.

UZASADNIENIE

Okręgowa Rada Aptekarska [...]uchwałą nr ... zmieniła uchwałę nr ... z dnia 13 grudnia 2007 r. dotyczącą opiniowania kandydatów na kierowników aptek, ustanawiając w § 1 następujące kryteria wydawania opinii w tej materii: 1/ test ze znajomości przepisów z zakresu wykonywania zawodu farmaceuty ze szczególnym

uwzględnieniem obowiązków kierownika apteki, z zaznaczeniem, iż zaliczenie testu wymagać będzie co najmniej 60% pozytywnych odpowiedzi; 2/ ankieta z zakresu doświadczeń zawodowych; 3/ rozmowa z komisją Zespołu ds. Opiniowania; 4/ rozliczenie zakończonego okresu edukacyjnego, lub w przypadku osób w trakcie szkolenia udokumentowanie certyfikatami aktualnego stanu ilości punktów edukacyjnych. Wykonanie uchwały powierzono Prezesowi Rady i Zespołowi ds. Opiniowania.

Minister Zdrowia zaskarżył powyższą uchwałę w zakresie § 1 pkt 1, 3 i 4, zarzucając naruszenie art. 29 pkt 5 ustawy z dnia 19 kwietnia 1991 r. o izbach aptekarskich (jednolity teksty: Dz. U. z 2008 r. Nr 136, poz. 856, ze zm.; dalej „ustawa o izbach aptekarskich”) w związku z art. 88 ust. 2 oraz art. 99 ust. 4a ustawy z dnia 6 września 2001 r. Prawo farmaceutyczne (jednolity tekst: Dz. U. z 2008 r. Nr 45, poz. 271 ze zm.; dalej „Prawo farmaceutyczne”), przez ustanowienie w zakwestionowanych postanowieniach uchwały dodatkowych wymagań, które muszą spełnić kandydaci na kierowników aptek. Minister Zdrowia wniósł o uchylenie uchwały w zaskarżonej części.

W uzasadnieniu skargi wskazano, iż zgodnie z art. 99 ust. 4a Prawa farmaceutycznego podmiot prowadzący aptekę jest obowiązany zatrudnić osobę odpowiedzialną za prowadzenie apteki, o której mowa w art. 88 ust. 2, ustawy, dającą rękojmię należytego prowadzenia apteki. Wymagania, które musi spełniać kierownik apteki, zostały w sposób zupełny określone w przepisach art. 88 ust. 1 i 2 Prawa farmaceutycznego w związku z art. 2b ust. 1 ustawy o izbach aptekarskich. Prawo farmaceutyczne zawiera również kompletne regulacje dotyczące trybu postępowania w sprawie udzielania zezwoleń na prowadzenie apteki. Ustawodawca nie przekazał organom samorządu aptekarskiego kompetencji do ustanawiania dodatkowych kryteriów, jakie musi spełnić kierownik apteki, ponad te, które sprecyzowano w art. 88 ust. 2 oraz art. 99 ust. 4 Prawa farmaceutycznego. W szczególności takiej podstawy nie stanowi art. 29 pkt 5 ustawy o izbach aptekarskich, który wskazuje jedynie na ogólną kompetencję okręgowej rady aptekarskiej do wydawania opinii w sprawach udzielania lub cofania koncesji (obecnie zezwolenia) na prowadzenie aptek lub hurtowni. Zdaniem Ministra Zdrowia, opinia, którą na podstawie tego przepisu okręgowa rada aptekarska

wydaje w sprawie udzielania lub cofania zezwolenia na prowadzenie apteki, może się opierać wyłącznie na informacjach posiadanych przez radę z urzędu (tj. wynikających z przekazanych przez podmiot występujący o zezwolenie dokumentów, o których mowa w art. 100 ust. 1 i 2 Prawa farmaceutycznego oraz informacjach, które okręgowa rada posiada w związku z prowadzeniem rejestru farmaceutów, np. na temat ograniczeń w wykonywaniu zawodu przez farmaceutę). Niedopuszczalne jest przy tym kwestionowanie i ponowne sprawdzanie umiejętności oraz wiedzy kierownika apteki zatrudnionego przez podmiot prowadzący aptekę. Skoro bowiem przepisy Prawa farmaceutycznego (w art. 88 ust. 1 i 2) wskazują, że kierownikiem może być osoba, która posiada kwalifikacje do wykonywania zawodu farmaceuty, o jakich mowa w art. 2b ust. 1 ustawy o izbach aptekarskich, oraz która posiada co najmniej 5-letni staż pracy w aptece lub 3-letni staż pracy w aptece (w przypadku, gdy posiada specjalizację z zakresu farmacji aptecznej), to znaczy, że ustawodawca uznał posiadanie takich kwalifikacji za wystarczające. Należy zatem przyjąć, że osoba spełniająca wyżej wymienione wymogi ma odpowiednią wiedzę i doświadczenie do prowadzenia apteki, a potwierdzeniem tego jest już samo posiadanie przez nią kwalifikacji do wykonywania zawodu farmaceuty oraz minimalnego stażu pracy w aptece.

Minister Zdrowia zwrócił również uwagę, że zgodnie z art. 29 ustawy o izbach aptekarskich, to okręgowa rada aptekarska kieruje działalnością izby w okresie między okręgowymi zjazdami aptekarzy. Jedyne wyjątek od tej zasady wprowadza art. 28 ust. 2 tej ustawy wskazując, że w imieniu rady w sprawach określonych jej uchwałą działa prezydium okręgowej rady aptekarskiej. Wydaje się, że wyjątku tego nie można traktować rozszerzająco, a zatem również z tego powodu uzasadnione wątpliwości budzi przekazanie, w § 1 pkt 3 zaskarżanej uchwały, uprawnień okręgowej rady aptekarskiej komisji przez nią powołanej. Na marginesie wskazać również należy, że brak jest w przedmiotowej uchwale jakichkolwiek informacji co do osób mających wchodzić w skład powołanej przez okręgową radę aptekarską komisji, wobec czego nie wiadomo, kto prowadziłby z kandydatem na kierownika apteki rozmowę celem wydania opinii na temat jego osoby.

Konkludując skarżący stwierdził, że wprowadzenie przedmiotową uchwałą wymagań w postaci zdawania przez kandydatów na kierowników apteki testu ze znajomości przepisów z zakresu wykonywania zawodu farmaceuty, odbycia rozmowy z komisją Zespołu ds. Opiniowania i rozliczenia zakończonego okresu edukacyjnego lub - w przypadku osób w trakcie szkolenia - udokumentowania certyfikatami aktualnego stanu ilości punktów edukacyjnych, jest przekroczeniem ustawowych uprawnień Okręgowej Rady Aptekarskiej [...] i jako takie stanowi działanie niezgodne z prawem. Samorząd zawodowy wykonuje bowiem jedynie kompetencje przyznane ustawą i wyłącznie w zakresie nią ustalonym. Nie może zatem ustanawiać dodatkowych wymagań wobec swoich członków, poza określonymi ustawą. Tymczasem zaskarżona uchwała w § 1 pkt 1, 3 i 4 kreuje dodatkowe, ponad podstawę ustawową, wymagania w stosunku do kandydatów na kierowników aptek.

Okręgowa Izba Aptekarska w [...] w odpowiedzi na skargę wniosła pierwotnie o jej oddalenie, a następnie zmodyfikowała swoje stanowisko w sprawie domagając się odrzucenia skargi z uwagi na uchybienie przez skarżącego ustawowego terminu do wniesienia tegoż środka zaskarżenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Inicjując rozważania w niniejszej sprawie należy przypomnieć, że art. 1 ustawy o izbach aptekarskich kreuje wyposażone w osobowość prawną Naczelną i okręgowe izby aptekarskie jako niezależny i podlegający tylko ustawom samorząd zawodu aptekarskiego reprezentujący jego zawodowe, społeczne i gospodarcze interesy. Szczegółowe zadania tego samorządu wymieniono w art. 7 ust. 1, a sposoby ich realizacji - w art. 7 ust. 2 ustawy. Zgodnie z art. 12 ustawy organy samorządu aptekarskiego rozstrzygają o kwestiach należących do ich kompetencji w formie uchwał, podejmowanych zwykłą większością głosów, przy obecności co najmniej połowy członków danego organu. Z mocy art. 13 ust. 1 ustawy minister właściwy do spraw zdrowia może zaś zaskarżyć do Sądu Najwyższego uchwałę organu okręgowej izby aptekarskiej lub Naczelnej Izby Aptekarskiej pod zarzutem niezgodności z prawem w terminie trzech miesięcy od dnia powzięcia wiadomości o

uchwale. Powołany przepis łączy zatem początek biegu ustawowego terminu do zaskarżenia uchwały organu okręgowej izby aptekarskiej z momentem powzięcia przez uprawnionego ministra wiadomości o uchwale. Nie chodzi jednak o jakąkolwiek informację o fakcie podjęcia przez tenże organ określonej uchwały, lecz o wiarygodną i sprawdzoną wiedzę na temat jej obowiązywania i treści. W przedmiotowej sprawie datą początkującą bieg terminu do wniesienia skargi na uchwałę Okręgowej Rady Aptekarskiej [...] nie była więc data złożenia do Ministra Zdrowia pisma osoby trzeciej, kwestionującej zgodność uchwały z prawem, lecz uzyskanie przez Ministra – na stosowną prośbę – uwierzytelnionego odpisu tej uchwały, pozwalającego na zapoznanie się z jej treścią i przeprowadzenie analizy postanowień uchwały pod kątem ich zgodności z obowiązującymi przepisami oraz podjęcie decyzji o wniesieniu skargi do Sądu Najwyższego. Oznacza to, że niniejsza skarga wniesiona została z zachowaniem ustawowego terminu do dokonania tej czynności procesowej.

Przechodząc do oceny zasadności zarzutów skargi wypada przytoczyć treść art. 99 ust. 1 i 2 Prawa farmaceutycznego, w myśl którego apteka ogólnodostępna może być prowadzona tylko na podstawie uzyskanego zezwolenia na prowadzenie apteki, zaś organem właściwym do udzielenia, odmowy udzielenia, zmiany, cofnięcia lub stwierdzenia wygaśnięcia owego zezwolenia jest wojewódzki inspektor farmaceutyczny. Zezwolenie na prowadzenie apteki ogólnodostępnej jest decyzją administracyjną o charakterze konstytutywnym. Przyznaje ona przedsiębiorcy uprawnienie do prowadzenia działalności gospodarczej polegającej na świadczeniu usług farmaceutycznych w aptece ogólnodostępnej. W konsekwencji tego, prowadzenie apteki ogólnodostępnej jest możliwe tylko i wyłącznie pod warunkiem uprzedniego uzyskania stosownej decyzji administracyjnej. Wnioskodawca ubiegający się o udzielenie zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej powinien spełnić określone kryteria materialnoprawne. Jedno z nich ustanawia ust. 4a komentowanego przepisu, zgodnie z którym podmiot ubiegający się o zezwolenie jest zobowiązany zatrudnić osobę odpowiedzialną za prowadzenie apteki, tj. kierownika apteki, o jakim mowa w art. 88 ust. 2 ustawy, dającego rękojmię należytego prowadzenia apteki. Z oczywistych względów obowiązek zatrudnienia odpowiednio wykwalifikowanej

osoby na stanowisku kierownika apteki nie dotyczy, na mocy art. 99 ust. 6 tej ustawy, sytuacji, w których przedsiębiorca ubiegający się o udzielenie zezwolenia na prowadzenie apteki sam jest farmaceutą i spełnia warunki sprawowania funkcji kierownika apteki.

Postępowanie w sprawie udzielenia zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej toczy się na zasadach, w trybie oraz w terminach określonych w Prawie farmaceutycznym, k.p.a. oraz ustawie o swobodzie działalności gospodarczej. Na mocy art. 61 § 1 k.p.a., wszczęcie postępowania w tym przedmiocie następuje w chwili złożenia wniosku do wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego. W trakcie tejże procedury wojewódzki inspektor farmaceutyczny zwraca się do organów samorządu aptekarskiego z prośbą o opinię w sprawie udzielenia zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej. Stosownie do art. 29 pkt 5 ustawy o izbach aptekarskich opinie w tym przedmiocie wydaje właściwa okręgowa rada aptekarska. Reguły postępowania przy wydawaniu opinii określa art. 106 § 3-6, a także art. 107 § 2-3 i art. 109 k.p.a. w związku z art. 126 k.p.a. Samo zaś rozstrzygnięcie zapada w formie uchwały, co wynika z art. 12 i 29 pkt 5 ustawy o izbach aptekarskich. Trzeba przy tym pamiętać, że zezwolenia na prowadzenie ogólnodostępnej apteki udziela wojewódzki inspektor farmaceutyczny, działając na podstawie przepisów prawa (art. 6 k.p.a.) i mając na uwadze nie tylko interes wnioskodawcy, ale także interes społeczny, który nie zawsze jest zgodny z interesem samorządu aptekarskiego (art. 7 k.p.a.). Przepisy proceduralne określają rolę okręgowej rady aptekarskiej w zakresie wyrażania opinii w sprawie zezwolenia na prowadzenie apteki ogólnodostępnej jako organu współdziałającego, który uczestniczy jedynie w czynnościach głównego postępowania administracyjnego, biorąc udział w załatwieniu sprawy przez wyrażenie stanowiska w granicach swej właściwości. Nie jest więc organem prowadzącym postępowanie w samodzielnej, odrębnej sprawie administracyjnej. Stanowisko, jakie zajmuje, w formie uchwały, nie rozstrzyga o istocie sprawy ani nie kończy jej w instancji administracyjnej. Postępowanie przed organem współdziałającym ma w istocie swojej charakter pomocniczego stadium postępowania w sprawie załatwianej przez inny organ w drodze decyzji administracyjnej. Oznacza to, że ani przedmiot tego postępowania, ani też rozstrzygnięcia w nim podjęte nie mają samodzielnego bytu prawnego. W

orzecznictwie sądów administracyjnych podkreśla się, iż samorząd zawodowy występując w roli organu współdziałającego z organem orzekającym w sprawie koncesji i wydając opinię w tym przedmiocie nie ma przymiotu strony tego postępowania (wyroki Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 2 grudnia 1996 r., sygn. akt II SA 2168/95; ONSA 1997 nr 4, poz. 169; z dnia 15 stycznia 1997 r., sygn. akt I SA 596/96, niepubl.; z dnia 20 stycznia 1998 r., I SA 874/97, OSP 1998 nr 11, poz. 189; oraz wyroki Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie z dnia 7 października 2005 r., sygn. akt I SA/Wa 1533; z dnia 26 stycznia 2006 r., I SA/Wa 849/05, niepubl. z dnia 8 marca 2006 r., I SA/Wa 283/05, niepubl.; z dnia 19 października 2007 r., VII SA/Wa 1272/07, niepubl.; z 3dnia lipca 2008 r., VII SA/Wa 673/08, niepubl.). Mimo to stanowisko organu współdziałającego jest istotnym elementem rozstrzygnięcia w sprawie głównej, niejednokrotnie determinującym wynik tej sprawy.

Obowiązek współdziałania organów Państwowej Inspekcji Farmaceutycznej z organami samorządu aptekarskiego w kwestiach związanych z wykonywaniem zawodu i innych, dotyczących farmacji, a mających wpływ na ochronę zdrowia publicznego, sprowadza się w tej kategorii spraw do wyrażenia opinii w kwestii dawania rękojmi należytego pełnienia przez kandydata funkcji kierownika apteki ogólnodostępnej. Taka opinia nie może być utożsamiana z rozstrzygnięciem właściwego inspektora farmaceutycznego w zakresie udzielenia zezwolenia lub procedurą wydawania zaświadczenia w trybie art. 218 § 1 k.p.a., lecz powinna być analizowana pod kątem określonych prawem zadań samorządu aptekarskiego. Nie ulega wątpliwości, że w katalogu kompetencji samorządu aptekarskiego znajdują się obowiązki sprawowania pieczy nad właściwym doborem osób pretendujących do sprawowania funkcji kierownika apteki ogólnodostępnej, który powinien być osobą szczególnego zaufania społecznego. Dlatego kandydat na to stanowisko powinien charakteryzować się dużą wiedzą i doświadczeniem umożliwiającym wykonywanie szeregu ważnych zadań także o charakterze administracyjnym i nadzorczym, polegających np. na organizacji pracy w aptece, w tym przyjmowaniu, wydawaniu, przechowywaniu i identyfikacji produktów leczniczych i wyrobów medycznych, prawidłowym sporządzaniu leków recepturowych i leków aptecznych oraz udzielaniu informacji o lekach, nadzorze nad praktykami studenckimi oraz

praktykami techników farmaceutycznych, przekazywaniu Prezesowi Urzędu informacji o niepożądanym działaniu produktu leczniczego lub wyrobu medycznego i wiele innych (art. 88 ust. 5 Prawa farmaceutycznego).

Jednym z podstawowych warunków uznania, że kandydat na stanowisko kierownika apteki ogólnodostępnej daje rękojmię właściwego wykonywania tej funkcji jest spełnienie warunków formalnych określonych w art. 88 ust. 2 Prawa farmaceutycznego. Zgodnie z art. 88 ust. 2 w związku z ust. 1 Prawa farmaceutycznego kierownikiem apteki może być farmaceuta, o którym mowa w art. 2b ust. 1 pkt 1, 2 i 5-7 ustawy o izbach aptekarskich, który nie przekroczył 65 roku życia i ma co najmniej 5-letni staż pracy w aptece lub 3-letni staż pracy w aptece, w przypadku, gdy posiada specjalizację z zakresu farmacji aptecznej.

Dokonując analizy ustawowych wymagań stawianych kandydatom na stanowisko kierownika apteki ogólnodostępnej trzeba zatem przypomnieć, że zgodnie z art. 2b ust. 1 pkt 1 ustawy, o izbach aptekarskich kwalifikacje do wykonywania zawodu farmaceuty posiada osoba, która ukończyła w Rzeczypospolitej Polskiej co najmniej 5-letnie studia na kierunku farmacja w szkole wyższej, obejmujące co najmniej 6-miesięczną praktykę zawodową w aptece, i uzyskała tytuł magistra farmacji, albo posiada dyplom wydany przez inne państwo (poza państwami członkowskimi Unii Europejskiej) potwierdzający ukończenie co najmniej 5-letnich studiów na kierunku farmacja w szkole wyższej, obejmujących co najmniej 6-miesięczną praktykę zawodową w aptece, uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważny z dyplomem i tytułem magistra farmacji uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej, albo posiada kwalifikacje uzyskane w państwie członkowskim Unii Europejskiej potwierdzające ukończenie kształcenia spełniającego wymagania określone w przepisach prawa Unii Europejskiej oraz potwierdzone odpowiednimi dokumentami, uznane w Rzeczypospolitej Polskiej za równoważne z dyplomem i tytułem magistra farmacji uzyskiwanym w Rzeczypospolitej Polskiej. W porównaniu z wcześniejszą regulacją w obecnym stanie prawnym brak jest możliwości zdobycia odpowiednich kwalifikacji w ramach studiów trwających 4 lata. Jednocześnie ujednolicono wymaganie dotyczące praktyk zawodowych, które w każdym wypadku powinny trwać sześć miesięcy i odbywać się w ramach studiów magisterskich. Dotyczy to zarówno studiów na

terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, jak i studiów w innych państwach. W myśl art. 2b ust. 1 pkt 2 ustawy o izbach aptekarskich, kwalifikacje do wykonywania zawodu farmaceuty posiadają również osoby, które ukończyły studia na kierunku farmacja w szkole wyższej i uzyskały tytuł magistra farmacji w Rzeczypospolitej Polskiej przed dniem 1 maja 2004 r., nawet jeśli tok studiów obejmował wyłącznie 4 lata kształcenia. Powyższy przepis realizuje tzw. zasadę praw nabytych, zgodnie z którą nie można odebrać raz przyznanego prawa do wykonywania zawodu farmaceuty. Analogiczne przepisy dotyczą osób, które uzyskały dyplomy, świadectwa lub inne dokumenty wydane przez państwa członkowskie Unii Europejskiej w ramach kształcenia rozpoczętego przed dniem przystąpienia danego państwa do Unii Europejskiej. Warunkiem uznania takich dokumentów za równoważne jest dołączenie odpowiedniego zaświadczenia wydanego przez właściwe organy państwa członkowskiego Unii Europejskiej i potwierdzającego, że osoba posługująca się tymi dokumentami wykonywała w tym państwie zawód farmaceuty przez okres co najmniej trzech kolejnych lat w okresie 5 lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia. Pod pewnymi warunkami możliwe jest również uznanie kwalifikacji zawodowych nieodpowiadających powyższym wymaganiom na podstawie odrębnych przepisów. Na mocy art. 4 ust. 1 dyrektywy 2005/36/WE, uznanie kwalifikacji zawodowych przez przyjmujące państwo członkowskie pozwala beneficjentowi na podjęcie w tym państwie zawodu farmaceuty oraz wykonywanie tego zawodu na takich samych warunkach, jakie obowiązują obywateli przyjmującego państwa członkowskiego. Stosownie do art. 2c o izbach aptekarskich, praktyka zawodowa odbywa się w aptece, która uzyskała pozytywną opinię właściwego wojewódzkiego inspektora farmaceutycznego oraz właściwej okręgowej rady aptekarskiej, wydaną na wniosek dziekana wydziału uczelni prowadzącej działalność dydaktyczną i badawczą w dziedzinie nauk medycznych, na której prowadzone są studia na kierunku farmacja. Zgodnie z art. 4 ust. 1 ustawy o izbach aptekarskich, prawo wykonywania zawodu farmaceuty w odniesieniu do obywateli polskich oraz cudzoziemców spoza Unii Europejskiej przyznaje zaś okręgowa rada aptekarska właściwa ze względu na zamierzone miejsce wykonywania zawodu farmaceuty, a w odniesieniu do

obywateli innych państw członkowskich Unii Europejskiej - Naczelna Rada Aptekarska.

W świetle art. 88 ust. 2 Prawa farmaceutycznego spośród osób posiadających prawo wykonywania zawodu farmaceuty, jedynie część może pełnić funkcję kierownika apteki. Konieczne jest bowiem spełnienie dodatkowych kryteriów dotyczących wieku oraz określonej długości stażu pracy w aptece. Kierownikiem apteki może być zatem wyłącznie farmaceuta, który nie ukończył 65 roku życia. Przy czym, na podstawie ust. 3 komentowanego przepisu, możliwe jest przedłużenie powyższego terminu do momentu ukończenia 70 roku życia. Farmaceuta pełniący rolę kierownika apteki powinien ponadto posiadać pięcioletni staż pracy w aptece. W przypadku gdy farmaceuta ukończył specjalizację z zakresu farmacji aptecznej, wymaga się jedynie 3-letniego stażu pracy. W odróżnieniu od wymogu odbycia praktyk zawodowych, kandydat na kierownika apteki ogólnodostępnej może zdobyć doświadczenia praktyczne w każdego rodzaju aptece. Do stażu pracy zalicza się również okres prowadzenia apteki albo hurtowni farmaceutycznej na podstawie stosownego zezwolenia, samodzielnie lub jako wspólnik.

Reasumując, kryteria, jakie powinien spełniać kandydat na kierownika apteki ogólnodostępnej zostały precyzyjnie i wyczerpująco określone w powołanych wyżej przepisach i niedopuszczalne jest poszarżanie ich katalogu w drodze statuowania nowych, nieznanych ustawie przesłanek, zarówno przez organ decydujący o przyznaniu koncesji na prowadzenie apteki jak i przez podmioty pełniące rolę opiniodawczą w tej procedurze. Taki zaś charakter ma wprowadzony zaskarżoną uchwałą (§ 1 pkt 4) warunek udokumentowania sposobu realizacji obowiązku edukacyjnego przez osobę wytypowaną przez prowadzącego aptekę do roli jej kierownika. Przepisy art. 29 pkt 5 w związku z art. 7 ust. 1 pkt 7 ustawy o izbach aptekarskich upoważniają okręgowe rady aptekarskie do wyrażania opinii na temat kandydatów na stanowisko kierowników aptek ogólnodostępnych nie predestynują tych organów do powoływania specjalnych komisji sprawdzających w drodze pisemnego testu lub ustnego egzaminu (§ 1 pkt 1 i 3 zaskarżonej uchwały) wiedzy i kwalifikacji zawodowych zdobytych przez farmaceutów i potwierdzonych przez właściwe podmioty w trybie szczegółowo unormowanym w tejże ustawie.

Wydając opinie w tej materii organy samorządu aptekarskiego działają na podstawie i w granicach określonych powszechnie obowiązującymi przepisami prawa.

Mając powyższe na uwadze, z mocy art. 13 ust. 1 zdanie 2 ustawy o izbach aptekarskich orzeczono o uchyleniu uchwały Okręgowej Rady Aptekarskiej [...] w zaskarżonej części, jako niezgodnej z prawem.